

Retning, lige saa forkasteligt kan det fornuftigvis være, hvis man bagefter gaar alt for vidt i modsat Retning.

De Arbejder, som der kan være Tale om at skaffe Arbejde ved, er jo i særlig Grad Jernbanearbejder. Hvor vidt man vil gaa med Iværksættelse af saadanne Arbejder, er fornuftigvis afhængigt af, hvor vidt ens Evne strækker. At man imidlertid ikke bør standse al Jernbanebygning, er givet; og det vil heller ikke ske. Men man maa og bør ikke vente, at urimelige Jernbanearbejder skal sættes i Gang. I denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov til at henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder — jeg tænker mig, at disse Arbejder vil komme til at sortere under hans Ministerium —, om ikke det vilde være klogt at nedsætte en Kommission eller et Udvalg, eller hvad det nu skulde være, til Overvejelse af, hvor man med Fordel bør foretrække Automobildrift fremfor Jernbanedrift. Det er jo en kendt Sag, at for ikke mange Aar siden vedtoges der en lang Række af Love vedrørende Anlæg af Privatbaner, og det er jo ogsaa en kendt Sag, at det tidligere Rigsdagsmedlem af det konservative Folkeparti Ingeniør Foss paa det Tidspunkt mente, at man gik langt videre, end det national-økonomisk kunde forsvares. Yderligere er det jo en bekendt Sag, at siden det Tidspunkt er Automobiltrafikken, og da særlig den Trafik, der drejer sig om Transport af Gods, kommet til at spille en helt anden Rolle, end den gjorde den Gang, og jeg tror derfor, der kan være ganske overordentlig meget, der taler for, at man nu ganske koldblodigt, uden forudfattet Modvillie mod Automobilerne paa Grund af de Besværligheder, de nu en Gang i forskellige Henseender medfører, giver sig til at overveje Spørgsmaalet om, hvor den ene Form for Transport er at foretrække fremfor den anden. Jeg henstiller altsaa til Ministeren at se velvilligt paa denne Sag. En Fordel, som Automobiltrafik afgjort har, sammenlignet med Jernbanetrafik, er jo, at Godset kan transporteres fra den Mands Dør, som leverer det, til den Mands Dør, der skal modtage det, i hvert Fald i mange Tilfælde. Og at dette er et Plus, der betyder overordentlig meget, er hævet over enhver Tvivl. Jeg gentager min Henstilling til den højtærede Minister om at tage dette Problem op til velvillig Overvejelse.

Dette var altsaa det ene af de vigtige Omraader, der frembyder sig, naar der skal skaffes ekstraordinært Arbejde. Et andet

Omraade har vi utvivlsomt i Byggeproblemet. Det vides jo, at der har været afholdt ikke saa faa Møder om denne Sag i Indenrigsministeriet, og det vides ogsaa, at der i de allersidste Dage af og til har været holdt Møder derom — jeg skal ikke opholde mig meget ved de sidste Møder, idet det vil være naturligt, at Resultatet af dem meddeles af den højtærede Indenrigsminister, men jeg maa dog maaske have Lov til at sige en lille Smule om de Forhandlinger, der i Fjor Vinter førtes om dette Problem. Den Gang var man, fra alle Sider tror jeg nok, enig om, at skulde det blive muligt at formaa private til at bygge, maatte der under den ene eller den anden Form skaffes dem et Tilskud, enten et direkte Tilskud eller et Tilskud derigennem, at de assuredes mod Tab som Følge af kommende Konjunkturfald. Trods Tilskuddet, der maatte skaffes, var det ganske interessant at iagttage, at der fra den højtærede Indenrigsministers Side i Pressen ikke sjældent blev sagt, at den Fremgangsmaade, vi nu maatte bruge, maatte blive en saadan, at den ikke kostede noget. Efter den Form, den højtærede Indenrigsminister gav sine Udtalelser, maatte man antage, at det var Skatteyderne, den ikke maatte koste noget, men dette var ikke Meningen, det var kun Meningen, at den ikke maatte koste Statskassen noget. Men det vil efter min Opfattelse atter sige, at man fra Ministeriets Side paa det Tidspunkt med Hensyn til dette Problem havde forladt de direkte Skatters Vej og var gaaet til de indirekte. Thi man kan fornuftigvis ikke give Tilskud uden at have Penge, og kan man ikke faa Penge gennem direkte Skatter, maa man tage dem gennem indirekte, og det var altsaa det, der var Hensigten, idet man gennem en Forhøjelse af Ejendomsskylden, som atter skulde lægges over paa Lejen, i Virkeligheden vilde opkræve en indirekte Skat. Dette var, synes jeg, rent finansielt-økonomisk set meget interessant. Formen var efter mit Partis Opfattelse uheldig, men naturligvis var det for os som Tilhængere af den indirekte Beskatning i og for sig tiltalende, at man valgte at gaa denne Vej. Den Gang blev det dog ikke til noget, og nu staar vi altsaa overfor Muligheden af snart at se et Lovforslag blive fremsat. Hvis dette Lovforslag imidlertid ikke medfører, at Byggeriet holdes i Gang, kan jeg ikke se rettere, end at Lovforslaget i Virkeligheden slet ikke løser den Opgave, det stiller